

Kázeň z konfirmácie dospelých (súrodenci Lucia a Matej Kočišovci),
Bratislava (Nový kostol), 3. 11. 2020 o 18.00 h, ES 634, k VP 333, 1; 223

Rímskym 3, 20 – 24: „Zo skutkov zákona nebude ospravedlnený pred Ním (Bohom) ani jeden človek, lebo zo zákona je poznanie hriechu. 21 Ale teraz sa bez zákona zjavila spravodlivosť Božia, ktorú dosvedčujú zákon i proroci, 22 a to spravodlivosť Božia z viery v Ježiša Krista všetkým veriacim; lebo niet rozdielu: 23 Všetci totiž zhrešili a nemajú slávy Božej, 24 ale ospravedlňovaní sú zadarmo z Jeho milosti skrze vykúpenie v Kristovi Ježišovi.“

Milá Lucia, milý Matej, vážená sestra Kočišová, bratia a sestry!

Vy, milá Lucia, milý Matej, budete dnes konfirmovaní. Priznáte sa k svojmu krstu.

Keď dospelý človek vyznáva, že je kresťanom, môže sa stretnúť s podozrievavosťou, za ktorou je nevyslovená otázka: **Komu si to naletel?** Bude sa dať s tebou ešte normálne porozprávať?... Áno, okolie predpokladá, že keď sa niekto prizná k viere – dá konfirmovať, tak v jeho živí nastane **obrat o 180 stupňov.** Bude sa usilovať o mravne čistý, poctivý život, nebude už na ľudí ako strážny pes, ale stane sa človekom láskavým, prívetivým, tolerantným. U niektorých ľudí je takýto obrat žiaduci. **No väčšina tých, ktorí dnes hľadajú cestu k Bohu, sú v zásade slušní ľudia.**

Neopíjajú sa, nikomu nezahýbajú, do kostola síce nechodia, alebo len pramálo, no dodržiavajú zásady slušného medziľudského spolunažívania. Nejednen z nich verí v Boha a aj sa modlí, pomáha ľuďom.

Milá Lucia, milý Matej, absolvovali ste konfirmačnú prípravu. Zo skúsenosti môžem povedať, že ľudia ktorí ako dospelí chodia na prípravu ku konfirmácii, zväčša už majú vieru. Príprava má zmysel v tom, že im poskytuje priestor **veci si utriediť, premyslieť, uvedomiť a formulovať to, čo bolo iba neurčité.**

Vskutku, **je potrebné odlišiť vieru od pocitov, nádej od ilúzií, porozumieť reči Biblie. Objaviť, že Pán Boh nás nedrží v hrsti ako väzňov, ale že sme v Jeho láskavých rukách, ktoré nás v Kristovej cirkvi štedro obdarovávajú.**

Príprava, ktorou ste prešli, **bola – obrazne povedané – otvorením – vyčistením studničky.** Keď sa na jar začína prebúdať príroda, treba vyčistiť studničku od lístia a hliny, a vyhlíbiť do svahu jarček, vyložiť ho kameňmi, aby mala voda kam stekať, a nevsiakla iba do hliny či nezakalila sa. Niečo podobné sa deje – malo by sa udiť s tými, ktorí absolvovali prípravu ku konfirmácii.

Čoho sa majú slušní ľudia svojím prihlásením sa ku Kristovi zrieknuť a čo nové prijať? Z čoho by sa mali kajať, keď nič zásadne zlého neurobili? – **Drobné chyby robí predsa každý.**

Prečo by táto slušní mali obrátiť? Stratilo azda zmysel to, o čo sa doposiaľ v dobrej viere usilovali?

Podobné otázky rieši List Rímskym. Porovnávajú sa v ňom zbožní Židia v kontraste s pohanmi. Židia od detstva verili v Boha a žili podľa Desiatich Božích prikázaní. V kresťanstve mohli na túto vieru dobre nadviazať. Viera v Krista pre Židov neznamena obrat o 180 stupňov, ale ďalší krok na ich doterajšej ceste. Mojžišov zákon im poslužil ako vychovávateľ, pripravil ich na život s Kristom. Kresťanská viera bola vyvrcholením toho, čo až dosiaľ Izraelci žili.

Na prekvapenie apoštol Pavel vraví, že aj pohania sa riadia zákonom. Nečítajú ho síce v Biblii, no je to zákon slušnosti a ohľaduplnosti. No Pavel nezamlčuje, že *zo skutkov zákona nebude ospravedlnený pred Ním (Bohom) ani jeden človek.*

Ak sa vrátíme do súčasnosti, **nikde nie je napísané, že kresťania žijú lepšie ako ľudia mimo kresťanskej cirkvi.** Keď sa niekto hlási k cirkvi, tým ešte nie je zaručené, že sa bude k ľuďom správať lepšie ako necirkevný človek, ktorého babička alebo rodičia naučili, že nemá druhým robiť to, čo by sa jemu nepáčilo.

Tá – skoro až kacírka – otázka znie: **ČO JE TÝM BODOM ZLOMU A DÔVODOM, ABY SA ZO SLUŠNÉHO ČLOVEKA STAL KREŠŤAN?** Je vôbec nutné, aby sa dobre vychovaní, slušní ľudia dali pokrstiť, či confirmáciou sa priznali ku

krstu a začali chodiť do kostola – na služby Božie? Nemôžu byť spasení na základe svojho poctivého života? Je vôbec viera v Krista potrebná? Budeme sa po confirmácii správať lepšie? To predsa vôbec nie je isté!

To, čo robí kresťana kresťanom, nie je morálka, ani chodenie do kostola samo o sebe. Neveriaci ľudia sa niekedy zachovávajú oveľa statočnejšie, ako veriaci. Do kostola sa dá chodiť aj zo zvyku – bez viditeľného úžitku.

ZMENA, KTORÁ UROBÍ ZO SLUŠNÉHO ČLOVEKA KREŠŤANA, nie je na prvý pohľad viditeľná. **SPOČÍVA V TOM, ŽE SA PRESTANEME SPOLIEHAŤ SAMI NA SEBA. STAVAŤ NA SVOJICH SILÁCH.** Kto verí v Krista, je vyslobodený z nárokov, ktoré si sám stanovil, na ktoré však nestačí. Dokáže si priznať chyby. Spolieha sa na Krista, ktorý mu toto bremeno pomáha niesť.

Evanjelium – správa, že sme milovaní Bohom a že Kristus zomrel aj za naše hriechy – **znamená obrat, a to predovšetkým v myslení.** Kto začne inak premýšľať, začne v mnohom ohľade aj inak konať. Evanjelium prináša oslobodenie. Človek, ktorý spoznáva, že to i ono v život nezvláda, začína rozumieť: **je tu Boh, On prevzal naše nezvládnuté úlohy a splnil ich namiesto nás;** my sme Božie slovo mnohokrát neposlúchli, Ježiš mu však zostal verný až do poslednej chvíle. Táto **Kristova vernosť bola pripísaná nám.** Je to ako keby sme sa dlho učili na štátnice, ale

neurobili sme ich. Avšak Ježiš záverečnú skúšku zložil na jednotku a Boh to nechal zapísať do nášho indexu. Ježiša vyhodili a poslali na smrť, kým my sme bakalári a magistri.

Naša hrdosť sa tomu bráni. Predsa nie sme takí nemožní, aby sme sa museli chváliť cudzím perím... Keď sme boli malými deťmi, neprekážalo nám to. Všetko sme dostali, nič sme nevedeli. Každý nás pochválil. Mali nás radi, sýtili nás.

AKO KREŠŤANIA to ZAŽÍVAME ZNOVU. Totiž, ŽE TO NAJDÔLEŽITEJŠIE DOSTÁVAME ZADARMO – Z MILOSTI.

Dospelý – zrelý kresťan, dokáže byť vďačný. Čo predtým robil z povinnosti, pri tom si teraz spieva. Je slobodným človekom. **Nemusí sa trápiť nad vlastnou minulosťou. Odovzdal ju Bohu, Kristovi.** Má priestor, aby konal niečo dobré a prospešné.

Rozdiel medzi kresťanom a tzv. slušným človekom je navonok nepozorovateľný. Obaja sa usilujú o to isté. **Kresťan to smie robiť z radosti a vďaky, kým iní to chápu ako povinnosť.** Kto dôveruje Kristovi vie, že nemusí dokazovať, aby ho Boh mal rád. Vie: **Boh ma miluje aj ako nedokonalého.**

Kresťan je ako športovec, ktorý **behá pre radosť z pohybu**, nie pre víťazstvo. Neraz skusuje, že keď sa človek prestane stresovať, všeličo mu ide lepšie. Preto máme nádej, že ako

kresťania dokážeme nakoniec o čosi viac, ako keby sme sa o to pokúšali z vlastných síl.

Byť kresťanom pritom **nie je čosi lacné.** Každý deň si pripomíname, čo stálo naše oslobodenie. **NEBOLI SME VYSLOBODENÍ KÝVNUTÍM RUKY, ANI ZLATOM, ANI VLASTNOU USILOVNOSŤOU, ALE ZA NÁS OBETOVANÝM TELOM A KRVOU PÁNA JEŽIŠA KRISTA. NA TO SA NEZABÚDA.** Dôverujeme Tomu, kto pre nás zomrel a pre nás vstal z mŕtvych. To je najväčšia motivácia, ktorá nám nedovolí vzdať sa, ani keby sme už nemali silu.

Byť kresťanom nie je zásluha. Dosiahnutý vyšší level. Je to ako keď človek, ktorý zablúdil, nájde cestu domov. Cirkev Pána Ježiša Krista je ako dom, ktorého dvere sú stále otvorené, v ktorom je stôl prestretý a v sú v ňom ruky, ktoré nás s láskou objímu. Kto si v tomto náručí odpočinie, ten má vnútorný pokoj, pracuje s radosťou a rád pozýva do Božieho náručia aj ďalších.

To prajem i Vám, milá Lucia, milý Matej. O to sa modlím. Amen.

Použitím myšlienok Jiřího Grubera: [Martin Šefranko, evanjelický a. v. farár](#)